

Η επέτειος του ΟΧΙ να μας εμπνέει και σήμερα...!

Του π. Αντωνίου Χρήστου.

Αγαητοί μου Αναγνώστες ο μήνας Οκτώβριος κάθε έτους διακρίνεται από τους άλλους μήνες του χρόνου, γιατί σε αυτόν εορτάζουμε την μνήμη του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου και την Εθνική Επέτειο του ΟΧΙ του 1940 μαζί βεβαίως με την Αγία Σκέπη της Παναγίας μας. Φυσικά έχουμε μιλήσει με άρθρα μας και στο παρελθόν, αλλά όσο και να μιλήσει κανείς, όσο και να τα αναλύσει ούτε εξαντλούνται, ούτε κανείς μπορεί ότι τα ξέρει όλα, κάτι χρήσιμο θα βρει να πάρει. Ας ξεκινήσουμε...

Ο σύγχρονος Ελληνισμός έχει ως γνωστόν δύο εθνικές εορτές: α) Την εθνική παλιγγενεσία της 25^{ης} Μαρτίου του 1821 κατά του Τουρκικού Ζυγού (του χρόνου ετοιμαζόμαστε να εορτάσουμε τα 200 χρόνια της) και β) Της 28^{ης} Οκτωβρίου του 1940 εναντίον των Ιταλών και των Γερμανών αλλά και του σύμμαχό τους Βουλγάρων που ορέγονταν την πόλη του Αγίου Δημητρίου την Θεσσαλονίκη και ουσιαστικά όλη τη Μακεδονία μας. Υπάρχουν επίσημα δημοσιογραφικά ρεπορτάζ αλλά και ανεπίσημα από youtubers που ρωτούν τον κόσμο και ιδιαίτερα νέους ανθρώπους, τι ακριβώς εορτάζουμε την 25^η Μαρτίου και τι την 28^η Οκτωβρίου και δυστυχώς διαπιστώνουμε σύγχυση

στις απαντήσεις τους, ακόμη και πλήρη άγνοια και το χειρότερο γελούν και από πάνω, αντί να προβληματιστούν με την αδυναμία τους να γνωρίζουν βασικές πτυχές της Ελληνικής ιστορίας.

Υπάρχουν πολλοί και μάλιστα και εντός της Εκκλησίας, κυρίως όμως εκτός αυτής από συγκεκριμένους πολιτικούς χώρους και όχι μόνο, που προβάλλουν έναν εθνομηδενισμό. Αμφισβητούν την ιστορία και τις επίσημες πηγές της, χλευάζουν την εθνική συνείδηση και τα εθνικά σύμβολα, μιλούν για ανοιχτά σύνορα και αδελφοποίηση των λαών ως κοινωνικές και όχι εθνικές τάξεις και τους προκαλεί τουλάχιστον «αναφυλαξία» η σύνδεση Ελληνισμού-Χριστιανισμού και γενικότερα η προβολή της συμβολής της Εκκλησίας στους Εθνικούς μας αγώνες και ο ρόλος της στη σύγχρονη κοινωνία μας.

Πάνω σε αυτά χρειάζονται μερικές απαραίτητες διευκρινήσεις για να μην υπάρχει σύγχυση αλλά και για να μη βρίσκουν ερείσματα τα άκρα αλλά και γενικότερα κάθε σύγκρουση και διχασμός εκεί που το ζητούμενο είναι η ενότητα και η εθνική ομόνοια. Είναι άλλο πράγμα να γνωρίζουμε τις ρίζες και την ιστορία μας (από πού προερχόμαστε, πως κινηθήκαμε στο κόσμο και τι κληρονομιά έχουμε να ακολουθήσουμε και να εμπλουτίσουμε) ώστε να ξέρω από πού προέρχομαι στο ιστορικό παγκόσμιο γίνεσθαι αλλά και διαμόρφωσε την προσωπική μας αυτοσυνειδησία και άλλο πράγμα να εχθρεύομαι να μισώ και να υποτιμώ τα άλλα Έθνη και να χλευάζω την δική τους ιστορία. Βεβαίως από την πατρίδα μας πέρασαν και επηρέασαν την ιστορία μας ως έθνος, πολλοί κατακτητές και γνώρισε δεινά από πολλούς λαούς. Δεν μπορούμε όλα αυτά να μη τα γνωρίζουμε και να μη διακρίνουμε ποιοι μας βοήθησαν και ποιοι μας έβλαψαν. Δεν μπορούμε τώρα στο παρόν να μη ξέρουμε ποιοι είναι είναι οι πραγματικοί σύμμαχοί μας και ποιοι μας εχθρεύονται και μας επιβουλεύονται. Δεν μπορούμε να μη σχεδιάζουμε το μέλλον, στις ρευστές γεωστρατηγικές εξελίξεις στη Ανατολική Μεσόγειο και γενικότερα στο παγκόσμιο γίνεσθαι, με βάση τους παραδοσιακούς μας συμμάχους αλλά και τους γνωστούς εχθρούς μας, διδασκόμενοι από το ένδοξο παρελθόν αλλά και τα ιστορικά και πολλές φορές καταστροφικά μας λάθη. Αυτά πάντα στα πλαίσια της φιλοπατρίας και ότι θετικό φέρνει αυτή

και όχι στην καλλιέργεια του εθνικισμού και με ότι αυτό αρνητικά συνεπάγεται.

Με βάση αυτά τα πλαίσια ερχόμαστε νοερά στις μέρες του 1940, όπου η μικρή χώρα μας με την τόση όμως μεγάλη ιστορία, ήρθε αντιμέτωπη με τους ισχυρούς που ήθελαν να την καταπιούν και να την υποτάξουν αμαχητί. Ο τότε κυβερνήτης Ιωάννης Μεταξάς και ουσιαστικά ο ίδιος ο Ελληνικός λαός, αντέταξαν με όλη τους την ψυχή αυτό το ΟΧΙ που σήμαινε ότι μπαίναμε στις πολεμικές συγκρούσεις για να υπερασπιστούμε τη χώρα μας, στην αρχή στην Ιταλική επίθεση και αργότερα στη Γερμανική πληρώνοντας ακριβά το κόστος και τις συνέπειες από την ηρωική αυτή πράξη, συνεπείς με αντίστοιχες και ανάλογες ιστορικές στιγμές με το παρελθόν μας. Η φράση και η διεθνής αναγνώριση ακόμη και από τους ίδιους τους εχθρούς μας ότι «Δεν πολεμάνε οι Έλληνες σαν ήρωες, αλλά οι ήρωες πολεμάνε σαν Έλληνες...» είναι το καλύτερο εφόδιο που σφράγισε και έγραψε με χρυσά γράμματα στην παγκόσμια ιστορία, την προσφορά του λαού μας τόσο στα παιδιά των μαχών, όσο και στην εθνική αντίσταση κατά την εποχή που βρισκόμασταν κάτω από την Γερμανική κατοχή.

Ότι έγραψε η ιστορία λοιπόν και αποτελεί κληρονομία και ιστορική μνήμη, πλέον δεν αλλάζει, ότι έγραψε έγραψε! Το θέμα είναι και το ζητούμενο ταυτόχρονα, αυτό που έχουμε ως ιστορική και εθνική παρακαταθήκη, αυτά που έκαναν οι πρόγονοί μας, αν μπορούμε και εμείς οι απόγονοί τους να κάνουμε τα ίδια ένδοξα και ίσως ακόμη περισσότερα και ενδοξότερα για την πίστη και την πατρίδα από ότι εκείνοι! Αλλιώς δεν έχει νόημα να εγκλωβιζόμαστε στις ένδοξες «δάφνες του παρελθόντος» και εμείς να μην έχουμε να δείξουμε ούτε στο ελάχιστο από τις ηρωικές πράξεις που έκαναν εκείνοι!

Μπορεί βέβαια εύλογα να αντιπαράθεση κάποιος : Μα για ποιο πόλεμο μιλάμε πλέον; Αφού μπορεί μεν να μας απειλούν διάφοροι και κυρίως οι Τούρκοι, αλλά ακόμη δεν έχουμε πολεμικές συρράξεις, για να αποδειχθεί στη πράξη αν είμαστε το ίδιο ένδοξοι όπως οι πρόγονοί μας ή όχι; Σίγουρα μπορεί να έχουμε ειρήνη (και ευχόμαστε να διατηρηθεί για πάντα) αλλά το

ένδοξο ΟΧΙ, δεν αφορά μόνο τις πολεμικές συρράξεις, αλλά όλες τις μορφές του βίου μας :

α) Πνευματικά κατά των παθών και των αμαρτιών μας.

β) Εθνικά : Σε οποιονδήποτε εξωτερικό ή εσωτερικό εχθρό που επιβουλεύεται τα δίκαια και κάθε σπιθαμή γης της πατρίδος μας.

γ) Κοινωνικά : Σε κάθε έναν που διαταράσσει την κοινωνική συνοχή, την ηρεμία, την δικαιοσύνη και τα θεμελιώδη κοινωνικά δικαιώματα του κοινωνικού συνόλου που με τόσο κόπο θεσπίστηκαν.).

δ) Οικογενειακά : Σε οποιονδήποτε εντός και εκτός αυτής, που αποδομεί, διασπά και διαταράσσει την παραδοσιακή αλλά και τις σύγχρονες καλώς ή κακώς μορφές οικογένειας.

ε) Οικονομικά : Σε οποιοδήποτε μετατρέπει τον άνθρωπο σε αριθμό και τον μετατρέπει υποχείριο των αγορών και των κανόνων τους και κατά-τάσσει τους ανθρώπους αξιακά με βάση το ύψος της περιουσίας τους και μόνο.

στ) Τεχνολογικά: Σε οποιαδήποτε σύγχρονη εφεύρεση ή σε οποιαδήποτε κατάχρηση και εξάρτηση, που φέρουν στους ανθρώπους τα σύγχρονα τεχνολογικά μέσα και τον μετατρέπουν αντί για χρήστη σε ελεγχόμενο και υποχείριο των στον βομβαρδισμό της πληροφορίας που τον ρομποτοποιούν και τον αποξενώνουν ακόμη περισσότερο από το φυσικό περιβάλλον.

ζ). Βιοηθικά: Σε οτιδήποτε αποϊεροποιεί το ανθρώπινο πρόσωπο, την ανθρώπινη αξία ως ψυχοσωματική οντότητα, σε οτιδήποτε φέρνει τον μηδενισμό και γκρεμίζει την εκκλησιαστική ασκητική και ορθόδοξη παράδοση στην ταφή, στην φροντίδα των ασθενών, στην αναπαραγωγή, στα δικαιώματα του αγέννητου παιδιού ως εμβρύου κ.α.

Ολοκληρώνοντας και αυτό το άρθρο μας αγαπητοί μας Αναγνώστες, φυσικά θα μπορούσαμε να προσθέσουμε και άλλες κατηγορίες για όλα τα ΟΧΙ που αξίζει να αντιτάξουμε καθημερινά και δυστυχώς παθητικά αποδεχόμαστε με την σιωπή-συνενοχή μας και παθητικότητά μας. Αυτό που έχει σημασία είναι να αντιληφθούμε ότι βρισκόμαστε σε μια σύγχυση στην εποχή μας που δεν είναι πάντα θέμα να πούμε ΝΑΙ ή ΟΧΙ, αλλά απαιτεί διάκριση και ξεκαθάρισμα εκ μέρος μας για να μπορέσουμε να σταθούμε. Απλά να είμαστε συνεπής στην απάντησή μας, να ξέρουμε τι ακριβώς δεχόμαστε και τι όχι, για

να είμαστε συνεχιστές των αγώνων των προγόνων μας, αλλά και για να μπορούν οι δικοί μας απόγονοι να λένε όταν παραλάβουν την σκυτάλη από εμάς, ότι δεν έσπασε ο κύκλος, αλλά διατηρήσαμε την πίστη, την εθνική μας συνείδηση και το παράδειγμα για να συνεχίσουν πλέον αυτοί! **Αμήν!**

***Ο [π. Αντώνιος Χρήστου](#) είναι Προϊστάμενος Ιερού Ναού Προφήτου Ηλία Κορμπι- Βάρης, της Ι. Μ. Γλυφάδας Ε. Β. Β. & Β. Απόφοιτος Ανωτέρας Εκκλησιαστικής Σχολής Αθηνών, Πτυχιούχος της Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών και Κάτοχος Μεταπτυχιακού Τίτλου στην Ορθόδοξη Θεολογία στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο.**